

Đàn bà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 - SỐ 138 - 16 JANVIER 1942

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về
La Directrice du
TUẦN BÁO ĐÀN BÀ
76, WIELÉ - HANOI

BA THÁNG 1,30
SÁU THÁNG 2,50
MỘT NĂM 5,00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

BẠN GÁI

với Tiêu Công Nghệ

Cô Tuyết - Phiến, một bạn đọc Đàn-bà ở Quảng-Ngãi, có nhã ý gửi tặng chúng tôi một thứ phẩm cô mới chế tạo lấy tên là phẩm Tuyết Phiến. Mới chỉ xem cách trình bày, nhãn hiệu và vỏ hộp, chúng tôi đã có cảm tưởng tốt với thứ phẩm Tuyết-Phiến, thăm khen người chế tạo ra nó rất biết tâm lý người dùng: biết chịu tốn kém trình bày một cách lịch-sự, tăng thêm giá trị món hàng đựng bên trong. Huống hồ khi cái món hàng ấy lại là một thứ mỹ phẩm để làm đẹp cho bạn gái càng cần phải trình bày mỹ-thuật lắm!

Tạ thịnh - tình cô Tuyết-Phiến, chúng tôi đã mở hộp phẩm dùng thử và ngạc nhiên không ngờ một bạn gái ở một tỉnh nhỏ, thiếu thốn đủ mọi thứ vật liệu, lại có thể chế tạo một thứ phẩm nhỏ mịn mát, mùi thơm ngan ngát dịu dàng không kém gì những thứ phẩm ngoại-quốc chúng ta vẫn dùng xưa nay. Chỉ tiếc rằng vì không có máy móc như ở các xưởng chế mỹ phẩm bên Âu-Mỹ nên thứ phẩm Tuyết-Phiến không được khô hẳn.

Song được thế đã là đáng khen lắm rồi!

Chúng tôi xin thành thực một

lần nữa, ngợi khen cô Tuyết-Phiến đã biết lợi dụng thời, nhân sự thiếu thốn các mỹ-phẩm của bạn gái mà chế tạo một thứ hàng thích hợp vừa lúc.

Dù rằng mỹ phẩm không phải là một thứ cần thiết cho sự sống còn của dân chúng Việt-Nam, nhưng sự chế tạo của cô Tuyết-Phiến cũng đáng được liệt vào hàng chế tạo các « hóa vật thay thế » mà chẳng đáng khuyến khích.

Lời so sánh không ngoa từ khi có chiến tranh xứ ta thiếu các thứ hàng nhập cảng, bạn

đàn bà chúng ta cũng bị rầy-rà khó chịu nhiều lắm về cái nạn khan-thiếu mỹ phẩm.

Giờ một bạn gái đem trí kiên nhẫn, đem cái lòng yêu công nghệ chế tạo cho chúng

(Xem tiếp trang 14)

Thống chế Pétain nói

« Hồi dân Đại-Pháp và Đông Dương! anh em hãy nhớ rằng chúng ta đã chia sẻ gánh nặng với nhau từ bao lâu rồi.

« Trên khắp giải đất Đông-Dương, đâu đâu cũng thấy ghi đến một sự hợp tác giàu về nỗ lực, đầy kết quả hay.

« Giữa buổi gian-luân này sự đoàn tụ bất diệt và hữu-ái là cái lẽ tối cao để hy vọng vào nước Pháp vĩnh-viễn »

SỐ « TẾT »

Ra số báo này, còn vừa đúng 29 ngày nữa là tới Tết. Theo lệ, chúng tôi đã lo sửa soạn số báo đặc-biệt Tết và năm nay, chúng tôi xin phép các bạn phát hành sớm hơn mọi năm.

Lẽ thứ nhất vì sự chuyển chỗ dựa này rất nhiều thành thử không được nhanh chóng, chúng tôi cần phải gửi báo sớm để những bạn đọc ở xa như Mên, Lào và các nơi thâm-sơn cùng cốc

kip nhận được số đặc-biệt trước Tết.

Hai nữa, chúng tôi muốn rằng số đặc biệt phát hành được sớm, để chúng tôi còn có thì giờ sửa soạn cái Tết riêng của chúng tôi và gia-đình chúng tôi. Bởi những lẽ ấy chúng tôi xin phép các bạn như mọi năm nghỉ một số vào kỳ sau tức 23-1-42 để đúng 18 tháng chạp ta số đặc biệt Tết sẽ phát hành.

T. B. Đ. I

Chúng tôi đã gửi đủ phần, súp, lait de concombre ; lait d'amande douce, thuốc soa vú, thuốc chứng cá, thuốc hôi nách v. v. cho tất cả những bạn nào gửi chúng tôi mua dùm trước ngày 12-1-42. Bạn nào chưa nhận được xin cho biết ngay.

Đ. B.

Một người cha có năm con với ba bà vợ. Năm người con đều là gái cả. Song trong nhà rất lục đục, không hề có sự êm thấm giữa ba bà vợ đã đành mà năm chị em gái cùng cha khác mẹ dường cũng ghét bỏ, ganh tị nhau và thường là những nguyên cớ để cho ba bà tị hiềm nhau. Người em gái út có đi học biết suy nghĩ rất lấy làm đau khổ. Các mẹ không hiểu được lòng tử tế của mình các chị không thấu rõ. Mới rồi lại xảy ra một chuyện có người tới hỏi người em gái đó. Tuy không được mãn nguyện về cuộc hôn-nhân ấy, người em gái cũng bằng lòng, để lấy cớ mà thoát ly cái gia-đình lục-đục của mình, nhưng việc cưới hỏi đang tiến-hành thì một hôm nhà trai tới xin hỏi-hôn nói rằng nhận được một bức thư nặc-danh. Thư đó chính là của một trong những người chị gái. Muốn đem đủ bằng chứng để lôi ra ánh sáng sự pao vu dè hèn kia có nên không? Và làm cách nào để gia-đình được yên ấm, chị em gái biết thân yêu nhau?

ĐUỜNG

TRẢ LỜI. — Cô hỏi hai câu hỏi thực trái ngược nhau. Một đằng cô muốn có sự thân yêu êm ấm trong gia đình, một đằng cô lại

(Xem trang tiếp 14)

ÔNG HÀN HENRY BORDEAUX NÓI VỀ

ba ông một bà

Trong một bữa tiệc nọ mà tôi được mời đi dự, tôi nhớ một cảnh tượng làm tôi không bao giờ quên. Nhân được hân hạnh ngồi cạnh bà chủ, bà liền giới thiệu, cố nhiên là nho-nhỏ đủ nghe :

— Người ngồi đầu bàn phía kia là người chồng thứ hai của tôi.

Nhìn kỹ, tôi thấy một gã còn trẻ tẻ và đương truyện trò bô bô.

Bà lại chỉ một người đàn ông đã đứng tuổi, đầu hơi trọc lóc :

— Đó là người chồng thứ nhất.

Người thứ ba là người hiện thời, tôi đã gặp nên bà không cần giới thiệu nữa.

Thấy tôi tỏ ý ngạc nhiên về cái cuộc gặp gỡ lạ lùng ấy, bà tỉnh ý, nói ngay một cách tự nhiên.

— Họ vẫn thường gặp nhau như thế này ở gia đình tôi và giữa họ không có điều tiếng chi cả.

Rồi bà cười, một nụ cười rất khả-ái : « Vì gì một chút hồng nhan » có phải không thưa ngài? Tôi cũng cười và hỏi lại gọi là có chuyện :

— Bà được mấy các cô các cậu ?

— Cám ơn ngài, tôi được mỗi một cháu gái với người chồng thứ nhất. Hiện cháu đương theo học ở Thụy-Sĩ.

Tôi nghĩ : cũng may. Chớ nếu với mỗi ông bà lại có vài con thì cái gia-đình « tam huyết mạch » ấy mới sống làm sao ?

Tôi hỏi thêm một câu nữa :

— Chắc bà được yên vui sung sướng lắm ?

Bà ta đáp bằng một giọng rất thiết tha :

— Có đâu. Thỉnh thoảng tôi vui đùa một chút thế này chớ chính ra tôi buồn nản lạ !

Mà quả thế. Bà ta ba lần xuất giá nhưng vẫn không lập nổi một gia-đình. Bà đã coi hôn nhân như một trò chơi và không bao giờ chịu hiểu cái ý nghĩa thiêng liêng của nó.

Đó cũng là một thời bệnh. Bây giờ ở nước nào cũng thế, thanh niên không còn coi hôn nhân là một việc hệ trọng trang nghiêm nữa, nhất là phụ nữ thì lại càng quá lắm. Gặp một người con trai, mặt mũi « sạch nước cần » ăn nói bặt thiệp, thế là đủ ao ước ngay : « Chàng có thể là chồng ta lắm ».

Rồi thì hỏi, rồi thì cưới, nhanh như chớp. Lúc thành vợ thành chồng mới thấy rõ « chàng » không phải là người chồng « lý tưởng », Sự trán nản, buồn rầu dần dần xâm chiếm cái gia đình mới mẻ ấy. Cảnh ly-dị đến ngay.

Ở Mỹ. Ở Anh, ở Pháp các người quan tâm đến vấn đề xã-hội đều xưng xốt trước những con số to lớn của ly dị. Một trăm đám cưới xin chớp nhoáng thì 20 đám bỏ nhau sau ba tháng, 30 đám sau sáu tháng và 35 đám sau m t năm.

Sở dĩ có cái hiện tượng nguy hiểm cho giống giống ấy là vì bây giờ người ta chỉ biết đến quyền của cá nhân mà không biết quyền của gia đình.

Ngày xưa, cuộc hôn nhân nào cũng phải đặt ở dưới quyền người gia-trưởng. Bảo rằng người gia-trưởng thường lạm dụng cái quyền của mình đối với con, em ? Cái ấy cũng có nhưng ít khi xảy ra. Có một vài « ca » thì đám thanh niên phóng-túng

xem tiếp trang 13

Còn Đại lý nào chưa cho biết lấy bao nhiêu số Tết thì kíp cho bản-báo biết ngay và gửi ngay relevé về.

T. B. Đ. B.

Con ai?

— Nhưng tôi đã bảo với nhà tôi rằng tôi yêu bác sỹ T. rồi anh ơi, anh cứu tôi với, anh gọi bác sỹ T. lại đây, anh gọi cháu anh lại đây, và nhất là anh giữ Huỳnh lại, Huỳnh ơi! Huỳnh ơi!

Người chủ nhiệm nói nhỏ:

— Cui đừng làm rầm lên, kéo người ta cười tui mình. Tôi xin tuân lời chị. Chị ngồi đây, tôi gọi Huỳnh lên.

Hỏi những người làm ở dưới, họ trả lời:

— Chúng con chỉ thấy ông ấy nghe Tétéléphone xong vội vã nhảy lên xe đi ngay.

Người chủ nhiệm nghĩ: « không lẽ Huỳnh biết mình tại không một lời từ giả? »

Bỗng ông ta cười to rồi lầm-nhầm: « Chắc không khi nào! Huỳnh không phải là một người có tuệ diên lên vì mất vợ! Xuy ngay bụng mình thì rõ! Kể nào bây giờ quyến rũ vợ ta, chắc hết sức chỉ lôi nôi một tiếng thở giải ở trong tâm can ta là cùng. Á-tình là một cuộc vay trả; ai yêu mình mình yêu lại, ai không yêu mình đời nào mình yêu họ! Những thằng si-tình là những thằng ngốc.

— Bẩm ông' ông Huỳnh kia!

Một anh loong toong nhanh nhẩu vừa thưa với ông chủ-nhiệm thế, vừa chỉ chỗ về phía xa xa.

— Nước Lãng-sa, là Bảo-hộ. Người Tây sang, vừa mở-mang, vừa bảo dậy. Ta tin cậy, nhận làm thầy. Rồi từ đây, khôn hơn trước, phàm dân nước, nên biết ơn.

TẢN ĐÀ

Quả Huỳnh thiệt. Trông thấy người chủ nhiệm, Huỳnh vẫy vẫy tay tỏ bộ vui vẻ lắm. Xe đỗ, Huỳnh vội nhảy xuống kéo bạn nói nhỏ.

— Anh có biết tôi đi đâu không?... Tôi ra dinh phó soái

— Việc gì mà can hệ thế?

— Một vụ tiêu tiền công quỹ rất ly kỳ.

Tưởng gì! Lại một vụ thật « kết ».

Huỳnh bấu môi:

— Đó là tiếng chung. Ủ cũng gọi là thật « kết » đi, những vụ thật « kết » này do một viên quận chủ trương, một viên quận anh nghe ra chưa?

Huỳnh tiếp luôn:

— Lão này tiêu đến trên 100 ngàn... mà cách lão lấy tiền thì thật thành vô cùng.

— Thế anh ra dinh phó soái hỏi à? Đời nào người ta bảo!

— Ai đại dốt đi rồi họ. Mình phải bắt nọn coi quả việc có thật thì mới giám dăng chó!

— Cứ dăng đại, nếu trật cai chánh là cùng!

— Anh làm việc thế thì hồ đồ quá! và anh quên cả luật! việc này là một việc có dính dáng đến một công chức,

. Anh hiểu chưa? Việc không nói có, tránh dàu khỏi tội? Năm năm tù đấy nhé.

— Anh đã điều tra ra rồi chứ?

Huỳnh rút một mảnh giấy ở trong túi rồi nói: « đây rồi ».

— Anh làm thế nào mà tà thế?

— Có gì, khi nhận được tin của phòng viên ở Cantho mong manh cho biết, tôi nghĩ ra một kế.

Nên đọc báo, Đàn Bà

Người chủ nhiệm mỉm cười vỗ vai bạn:

— Anh là một nhà báo rất giỏi nhưng...

— Nhưng gì?

— Nhưng là một người chồng rất dụt

Huỳnh tái mặt hỏi lại:

— Tôi là một người chồng rất dụt?

— Dụt! Giốt! anh lên đây tôi bảo.

Dàn - Bà

đặc-biệt 1939

một tín nhiệm

đặc-biệt 1940

một danh-dự

đặc-biệt 1941

một ngạ-nhiên

với ba cái quá khứ ấy,

Đàn-Bà xin hứa hẹn một

số đặc-biệt 1942

làm vừa lòng các bạn

Huỳnh sẽ bồi :

— Ngọc đã nói với anh...

— Thì anh cứ lên đây đã.

Huỳnh lặng lẽ theo bạn lên gác. Cả hai vào buồng giấy người chủ-nhiệm. Ông này hỏi trước :

— Tôi là một người bạn của anh, lại là người có chút công lao trong việc hôn-nhân của anh, vậy tôi muốn anh cho tôi biết rõ, biết hết những sự gì đã xảy ra ở giữa anh chị ?

Huỳnh lặng im không nói.

— Anh có thể cho biết được không ?

Huỳnh lắc đầu :

— Không.

— Vì anh ngượng miệng ? vì tôi không đáng nghe ?

— Không phải cả ! Tôi không muốn đụng đến một vết thương. Tôi đã ê chề rồi.

— Một người đàn ông lại hèn thế ư ?

— Chịu hèn vậy !

— Nhưng anh có quả thật bắt được quả tang sự ngoại tình của Ngọc không ?

— Nghĩa là thế nào ?

— Nghĩa là — xin lỗi anh — anh có chính mắt trông thấy Ngọc ở trong tay bác sĩ T ?

— Cần gì phải thấy thế mới biết thế... .

— Ô ! anh này nói lạ ! một việc can hệ đến hai sự sống mà anh đoán à ?

— Ai đoán ! Ngọc đã thú thật với tôi rồi !

— Cứ thú đã làm là có ! anh còn ngây thơ quá !

Huỳnh đáp bạn :

— Tôi không muốn anh dính đến việc của tôi ! Anh còn nói đùa, tôi sẽ không nề anh đâu !

— Tôi nói mãi, vì anh đã phụ một người vợ ! Anh... .

Người chủ nhiệm chưa nói hết câu, đã bị Huỳnh tát cho một cái đặng người.

Huỳnh khoanh tay đợi một sự phản động, nhưng bạn Huỳnh

vẫn ngồi im, chỉ cười, rồi tiếp :

— Ngọc oan anh ạ ! anh nên minh tri lại.

Huỳnh đứng phắt lên dơ hai tay bỏ xuống đầu bạn. Hai quả đấm chưa đụng tới bạn thì Huỳnh đã ôm lấy bạn, gục đầu vào ngực bạn khóc :

— Ah ôi ! anh tha lỗi cho tôi. Tôi khổ quá rồi ! anh tha lỗi cho tôi. Tất cả người Huỳnh như bị một cơn động kinh mạnh làm rung chuyển mọi cơ-thể. Bạn Huỳnh vuốt ve Huỳnh và dần dần nước mắt bão nhỏ Huỳnh :

— Anh Huỳnh ! Không biết sao tôi thấy anh đau đớn mà tôi cũng đau đớn. Vậy anh đừng tưởng là việc riêng của anh. Tôi thương anh như là một người mẹ thương con, một người anh thương em ! Việc của anh là việc của tôi... anh Huỳnh anh cởi tấm lòng anh ra nào. Dầu việc có thật thì tôi tưởng hạng chúng mình đâu lại hèn ến không chịu nổi cái vết thương ấy !

Ở hội chợ năm nay

Năm nay ai đi hội chợ cũng phải đặc biệt chú ý đến những kính của người Việt-Nam ta chế vì nó sáng không kém kính Âu-mỹ. Nó sáng tại người lau nó bằng

Blanc d'Annam

có bán tại An-hà 13 rue du cuivre Hanoi

Huỳnh nói bỏ bỏ :

— Anh tưởng vết thương ấy nhẹ lắm sao ? Anh lầm. Tôi không phải là đồ đệ của Fred xong tôi giám quả quyết với anh rằng, 99 phần trăm nhân loại đều bị ái-tình chi phối. Ái-tình là hấp lực thiên liêng. Có kẻ cảm thấy, có kẻ không cảm thấy song đồ chạy đâu khỏi cái sức hút của nó. Anh đừng tưởng cái con bé lên năm lên sáu tuổi kia không biết ái-tình ! Nó đương nô đùa với con búp bê, nó đương ru ngủ con búp bê. Tất cả cử động ấy, người ta gọi là mẫu tính, nghĩa là một cách gọi, xong mẫu tính chẳng là một biến thể của ái tình ư ? Ở bà già 70, 80 tuổi kia, anh tưởng ái-dịch đã chết trong lòng bà rồi sao ? kia anh trông cái vẻ bà mơ trợn nường đứa cháu thơ ! mắt bà sáng lên vì niềm-ân của cha chúng ! đứa cháu nào giống ông bao nhiêu thì được bà càng yêu bấy nhiêu. Anh có nhận thấy điều ấy không ! Đây cũng một biến thể của ái tình.

Bởi ái-tình nó thâm nhập vào loài người như thế nên bảo nó là sự sống của loài người cũng không phải là ngoa

— Anh là một gã si-tình !

— Đã là đàn ông, đứa nào không si tình ? Chỉ vì không si được mới làm mặt « cứng », mới gượng quay lưng lại Ái-tình !

— Thôi anh nập để đi !

Huỳnh bèn đem câu chuyện trước thuật lại cho bạn nghe rồi tiếp :

— Anh ơi ! Tôi sợ dĩ không giám nói tới nữa là vì tôi sợ tôi không chịu nổi vết thương. Đã nhiều lúc mình cũng cố làm một kẻ anh hùng mà mình không làm nổi. Anh có cho những kẻ không lụy về tình là những kẻ anh hùng không ?

— Anh hùng lắm chứ

Còn nữa

CHUNG TÌNH

Kính dâng Cụ Lãnh Tồn, người đã cho tôi biết một câu chuyện tình nào-nùng. Cụ là người mà có lẽ tôi sẽ không còn gặp đến người thứ hai nữa ! Tôi dâng cụ mấy vần thơ này tỏ lòng kính-phục và khóc nhiều hơn là ca-tụng mối tình của cụ.

NÔNG-HIỂN-THỦY

Tuổi cụ năm nay tròn thế-kỷ.
Mày, râu, tóc đã bạc như sương.
Giọng đời lặng-lẽ, miên-man chảy ;
Lòng cụ chôn từng lớp nhớ, thương.

Cụ kể cho tôi câu chuyện cũ...
Tàn rồi ! như một giấc mơ-duyên.
Một mùa xa lắm ! hoa đào nở,
Có gái thời xưa đẹp ảo-huyền.

Chẳng biết yêu-đương nghĩa thế nào,
Gặp nhau lòng đã thấy sôn-sao,
Nhưng lời mắc nối môi không hé;
Thẹn quá ! làm duyên hết ngọt-ngào.

Rồi lúc chia tay người mỗi ngã,
Đưa nhau để nhớ... một bông hoa.
Ai dám cùng trao tay nhận lấy,
Hoa gài trên một khóm cây xa.

Nàng đến cầm hoa... nghiêng dáng liễu,
Chào nhau bằng mắt nhẹ vương sầu.
Chàng còn trông rồi nàng xa khuất,
Tà áo mờ sau rặng lá dâu.

Mấy khóa thi hương tên chẳng bén,
Sầu cho khoa cử lỡ công-danh.
Rượu, thơ ngâm định tiêu ngày tháng,
Và mối tình duyên — mộng chữa thành.

Rồi một chiều kia trong gió, sương,
Quên trời giá, lạnh, dứt tình-nương...
Người đi ngang-giọc đời cung-kiếm,
Có lá vàng đưa, có lệ nàng.

Ba năm giệp tắt lửa binh-đao,
Trở lại thôn xưa, khoét chiến-bào :
Đã tưởng người yêu nhìn kính, phục.
Chàng trên mình ngựa giắt gươm đao.

Nhưng ! lạnh-lùng hơn lúc biệt nhau,
Lòng tan kiêu-hãnh, đượm u-sầu.
Còn đâu ! tình cũ, đâu người cũ ;
Nàng chết... vì thương bạn rã-rầu.

Một nắm mồ xanh, một mối tình,
Một thân vàng, ngọc, một lòng trinh.
Người bao nhiêu lệ... dâng muôn thừa ?
Than chẳng ai hay, khóc một mình.

Tuổi cụ năm nay tròn thế-kỷ,
Mày, râu, tóc đã bạc như sương.
Giọng đời lặng-lẽ miên-man chảy ;
Lòng cụ chôn từng lớp nhớ, thương.

(Trích trong tập Rừng thiêng
sẽ xuất bản nay mai)

Hiển Thủy

NÔNG-TUẤN-KHANH

ĐIỀM GỖ ĐIỀM HAY

Dân tộc nào cũng có những sự mê tín, tin điềm này gỡ, điềm nọ hay. Không phải rằng cứ mê tín là dở, là ngu muội. Có nhiều sự mê tín rất duyên dáng, thú vị, tỉ như các cụ ta thấy điềm hoa đèn, điềm đóm đóm vào nhà là có sự mừng, chim khách là báo quý khách đến nhà v. v....

Bây giờ chúng ta bấu môi với những sự mê tín của các bà mẹ ta. Nhưng cũng có lúc, một người đàn bà phóng khoáng đến đâu, tâm hồn cứng cỏi đến đâu cũng chột dạ khi lỡ tay đánh vỡ một chiếc gương soi. Như vậy đủ chứng rằng không phải chỉ ngu tối cổ sơ, ta mới mê tín. Ta mê tín ấy là tại lòng ta lúc nào cũng nơm nớp giữ gìn hạnh phúc, thấy điềm tốt thì mừng, sợ điềm thì lo.

Vả trong sự gìn giữ hạnh phúc bao giờ người đàn bà cũng cẩn-thận hơn đàn ông nên cố nhiên là đàn bà hay mê tín hơn đàn ông.

Dưới đây chúng tôi thuật ít điều mê tín của các bà già bên Tây Phương. Các bạn sẽ thấy có nhiều sự mê tín rất giống của ta và rất có ý-nghĩa. Họ tin rằng :

Nếu buổi sáng gặp một con mèo ngoan ngoãn thì cái ngày hôm ấy rất bình thường, êm ả, không xấu, không tốt. Nếu gặp mấy chú mèo quần nhau thê nào cũng bị cái vạ miệng : phải cẩn trọng lời ăn tiếng nói.

Về nhà quê hay ra vườn gặp con chim chích-chòe : có sự không hay hoặc thất-vọng.

Hãy quay tay, hãy chồng mông lại phía nó : điềm gỡ sẽ tiêu-tán.

Chớ lạ vào nhà mình hay thấy mình mà quẩn quít : Kể yêu mình rất chung tình. (Ta cũng tin mèo vào nhà thì khó chớ vào nhà thì giàu).

Có đàn chim Yến bay qua cửa sổ : sẽ có một sự bất-ngờ rất tốt lành đến với ta.

Chim làm tổ trên nóc nhà đang ở, điềm rất tốt, không nên rời xa cái nhà đó.

Một con bướm đậu trên mái tóc, điềm hay, nếu là con gái, sắp có tân lang đến hỏi.

Con chó lai gần mình ngủ, đầu gối lên chân mình : đại cát.

Đã hết mùa hồng mà trong vườn vẫn còn một đóa hồng nở, nhất là đóa hồng ấy là hồng màu sẫm thẫm nào cũng được may mắn trên đường tình ái.

Được người biếu đóa hoa tím đầu mùa hay cuối mùa : điềm tốt.

Đứa trẻ con biếu mình đóa hoa màu vàng : Nên cẩn-thận

chớ tin lời phỉnh nịnh.

Chớ để hoa lên giường : sợ người nằm trên giường ấy sẽ bị ốm đau.

Đánh vỡ chiếc lọ đựng hoa : người nào biếu ta chiếc lọ ấy, hay nếu chính ta mua, thì người ấy hoặc ta sắp gặp một sự phiền lòng.

Ai biếu ta hoa quả rất tốt.

Ra khỏi cửa gặp một nhà nữ tu được hạnh phúc lâu dài.

Gặp một anh gù có bướu sau lưng, sẽ được một sự như ý, Nếu có cách mà sờ lên cái bướu của chàng ta càng tốt lắm. Nhưng lỡ gặp một người đàn bà bướu thì thôi hết cả mọi sự may mắn.

Làm cho một người già, cả phải rơi lụy : điềm rất gỡ.

Gặp một người ăn mày chìa tay tươi cười xin ta làm phúc : hạnh ngộ!

Ai nguyện rửa ta điều gì ta nên nói lại bấy lần « Ta không cần! ta không cần » thì là những sự họ nguyện cho ta không vận vào ta được.

Đánh vỡ một chiếc gương : điềm gỡ, cốt nhục ly tán. Nhưng vỡ ngay những mảnh gương vỡ xuống sông hay đập vỡ luôn một chiếc gương khác, điềm gỡ tiêu tan.

Đánh vỡ hay đánh mất một món đồ vật gì ta có trong lúc cơn đen vận tưng : rất tốt, thời vận đen đã hết từ nay bắt đầu làm ăn dễ chịu.

Đánh vỡ cốc rất tốt. Nếu đầy tờ đánh vỡ cả một mâm chén đĩa : đừng mắng, điềm đại-cát.

Mùa cưới

Các bạn gái sắp về nhà chồng, các bạn gái đi phù dâu còn đợi gì không lại nhà :

QUÊ HIỀN

36 - HÀNG BỒ - HANOI

Đề đóng một đôi giấy đẹp đúng kiểu mà lại rẻ.

Đánh đứt chuỗi hạt-trai hay hạt ngọc đang đeo trên cổ, nên mau mau tìm cho đủ hạt! Thiếu bao nhiêu hạt là bấy nhiêu sự không may sẽ xảy đến cho ta.

Đánh rơi đi rơi lại mãi một món đồ vật trong một ngày: nỗi buồn rầu, chưa hết, vẫn kiên cố theo đuổi ta.

Đánh rơi con dao. Lưỡi dao cắm phập vào mặt bàn, ta sắp có cơn thịnh nộ ghê gớm!

Đang chải áo, đang rơi bàn chải hai ba lần:

Có người méch lòng vì ta.

Đánh đổ lọ mực: có sự phiền muộn thoáng qua.

Đánh đổ một bao diêm, các que diêm rơi hết ra ngoài: nhiều sự lo buồn nếu còn lại trong bao ít nhiều tỏ vẻ có việc làm tốt tiền.

Đang ngồi ghế mà ngã, diêm có người đang âm mưu lừa dối ta, ngã mà không đau đớn gì, diêm ta sẽ thắng tất cả kẻ địch.

Một bức ảnh lồng kính rơi. Nếu không sao cả, thì việc gì làm cũng được viên thành. Nếu kính vỡ, có việc mừng. Nếu khung ảnh lệch lạc rập vỡ, là diêm xấu. Đánh vãi muối ra bàn sẽ có sự cãi nhau: nhưng lấy ngay ba dùm muối ném qua vai thì diêm xấu sẽ mất.

Bắt được chùm chìa khóa nên giữ lấy, rất tốt,

Đánh mất món nữ-trang thường dùng, có sự không hay. Bắt được đồ nữ trang dù soàng sĩnh cũng rất tốt.

Đánh mất chiếc mùi soa, chớ nên tin người yêu quá.

Ai biếu ta chiếc mùi soa, hay cái kéo con dao, ta nên trả lại họ một xu hay một chiếc ghim. Nếu không, người cho, kẻ nhận sẽ có sự xích mích nhau.

Đốt ngay chiếc tóc bạc đầu tiên trên đầu ta, về già ta sẽ thành nhân-sung-sướng.

H. Thuật

VIỆC PHÒNG-THỦ QUỐC-GIA

bắt đầu từ' số bép

(Tiếp theo và hết)

Nếu chị em có tài, ngoài những lúc nuôi con dạy cái, săn sóc cửa nhà, ai cấm chị em không thề ra ngoài để làm những công-cuộc...

từ-thiện. Huống chị em đã được vậy thì xã hội sẽ dành riêng cho chị em những địa vị cao qui,

Lại nữa phạm vi hoạt động trên xã hội còn rộng lắm. Những người có nhiệt-tâm với đồng-bào nhân loại mong thi-thố tài-năng để cứu vớt bao nhiêu người xấu số đang lo ngại trên cõi đời đang tăm tối này, những kẻ ấy khi nào xã hội lại chê?

Vậy chị em chỉ đứng ở các địa vị chị em trong gia-đình mà hành động chị em có liên-can mật-thiết đến quốc-gia như thế, tưởng chị em cũng đáng tự-hào lắm. Nhưng bao nhiêu công việc của chị em làm nếu không xây dựng trên sự hợp tác, sự hiểu biết với chồng thì kết quả vị tất đã

như ý nguyện. Và nếu chị em quả được như lời tôi nói đây, thì tôi quyết không còn người chồng nào hiều lẽ phải, dầu tý chút mà không kính trọng chị em. Đến đây chị em lại nhận thấy rõ sự cần thiết lại thay đổi tất cả cái quan niệm cũ về hôn nhân. Con người ta sum họp với nhau mà lập một gia đình mới, mục đích không nên vì một lạc thú hay vì muốn nâng đỡ sự sống nhau, hay muốn để nối dõi tông đường. Mục đích duy nhất của hôn nhân phải là để thực hiện một lý tưởng cao siêu. Có thể gia-đình mới thực đầy đủ ý nghĩa. Mà quyền-lợi nghĩa-vụ chị em đều ở gia đình cả. Vậy chị em hãy lấy gia đình làm căn cứ hoạt động nâng cao địa vị mình lên. Địa-vị chị em ở đây thế nào thì giá trị gia đình thế ấy, và « một xã hội thật có giá trị là chỉ khi nào muôn ngàn gia đình gồm xã hội ấy thật có giá trị ».

Duy-nhất Quốc-Luyện

TỪ' 1er Février 1942

Giáo Sư LÊ-VĂN-LƯƠNG, Cử-nhân Anh-văn sẽ bắt đầu giảng nói Tiếng Anh bằng cách gửi bài lại tận nhà người học,

Phương-pháp rất mau nói được.

Cách học dễ-dàng.

Chăm các bài ra không tính tiền.

GIÁ : — 1 tháng 1\$50, 3 tháng 4\$00, 6 tháng 7\$50, 1 năm 13\$00
Xin gửi tem 0\$06 về lấy thẻ lệ và chương-trình :

M. LÊ-VĂN-LƯƠNG (Service B)

15, Rue de la Mission Hanoi

Những ai đã thất vọng với các cách học khác, xin thử học 1 tháng sẽ được hoàn-toàn vừa ý

Ô một tối, học xong, một người học trò tôi, lần trần đợi mọi người về hết, có vẻ ngáp ngừng bảo tôi rằng:

— Thưa ông, từ ngày mai em xin thôi ?

Tôi ngạc nhiên : Thôi học đàn hay học chữ ?

— Cả hai thứ.

— ... ?

— Gần đến ngày thi, em học nhiều quá, thức khuya quá, thành ra yếu sức, docteur bảo em ho..., bắt phải thôi học. Còn bốn tháng nữa, thi nốt phần thứ hai, mà ba mẹ em sợ nguy cứ nhất định bắt thôi.

Tôi nhìn người học trò quả thật gầy yếu đi nhiều lắm.

— Nếu em lại ho... thì cần phải thôi. Được, từ mai em ở nhà.

Một điều làm tôi ngạc nhiên : người học trò tỏ ý không bằng lòng :

— Em tiếc công học hơn mười năm giờ, đến lúc gần thi xong lại phải thôi... Em đã nghĩ nhiều lắm... Vậy muốn nhờ ông...

— Vâng, tôi sẽ hết sức...

— Em mà không được đi thi nốt thì tiếc lắm.

Giá ông có thể đến tận nhà dạy em. Nhưng ông ngày bận đến trường, tối bận dạy ở nhà. [Thôi, em nhất định phải thôi học rồi còn gì.

Nàng thở dài...

— Tôi ban ngày dạy có vài giờ, có thể đến bảo thêm em được. Tối thứ năm và chủ nhật có thể cho học trò nghỉ học đàn được. Nhưng em thì cần phải nghỉ hẳn để chữa cho khỏe mạnh.

Nàng hơi dỗi :

— Thế ông không nghĩ gì...không nghĩ được cách gì giúp em học đủ thi mà không hại sức khỏe à ?

Tôi suy nghĩ hồi lâu :

— Có, có một cách là tôi học hộ em.

Nàng, tức giận, cho là tôi chế nhạo.

— Thật vậy, nếu em nhất định muốn đi thi, thì chỉ còn cách ấy. Philo em giỏi rồi, chỉ còn Math và mấy Matières khác là chưa hết programme. Tôi sẽ giảng đi giảng lại nhiều lần, cho kỳ bao giờ em chỉ nghe cũng đủ thuộc hết mà không phải học... Lúc ôn lại cũng vậy, tôi sẽ ôn lại tất cả để em nghe cho nhớ.

TUYỆT-MỸ L

Như thế thì không hại gì cho sức khỏe của em.

— Cải cách học lạ lùng ấy, từ xưa đến nay chưa ai dùng. Em đâu dám phiền ông nhiều đến thế.

— Không phiền đâu, em muốn đỗ, thì tôi sẽ chịu khó học hộ.

Nàng xung sướng, cảm tạ, và hứa sẽ về nói với bố mẹ hàng ngày cho đánh ô-tô xuống đón tôi.

Cách học ấy rất tốn hơi sức, nhưng tôi vốn là người kiên nhẫn chân thành nên không lấy làm ngại.

Ngay chiều hôm nàng đỗ, ba nàng mời tôi lại soi cơm. Thật là một sự không ngờ. Bữa ấy đáng lẽ nàng vui, thì nàng lại rất buồn. Ăn ít, không nói truyện, lên gác ngay.

Tám giờ tối, nàng cho em mời tôi lên buồng học.

— Thôi, thế là hết, anh ạ, — ông cho phép em gọi bằng anh.

Tôi chẳng hiểu gì cả,

— Thế là hết. Em đã đỗ trọn hai phần rồi thì quyết nhiên là không còn viện cớ gì để được đi học nữa. Cái đó đối với em cũng không cần gì. Nhưng chỉ còn anh...

Tôi hồi hộp, chợt hiểu rõ lòng mình.

— Cải cách học hộ rất khó nhọc vất vả ấy, từ xưa đến nay chưa từng có ông giáo nào lại đối với học trò như thế bao giờ. Cái lòng chân thành ấy phải là... Có phải thế không anh?

Tôi sẽ gật đầu.

— Anh là người rất đứng đắn cẩn thận, tất không bao giờ nói ra, nhưng em suy nghĩ lâu thì phải hiểu. Em cũng không bao giờ muốn nói trước, nhưng hôm nay là ngày vĩnh biệt, buộc lòng em phải nói ra để tạ lại lòng anh.

Em đã thôi học, thì từ nay không có lý gì lại được gần anh luôn và lâu như trước nữa.

Sau này đâu anh có lại chơi, ba em sẽ tiếp anh, chúng ta sẽ chỉ thấy nhau trong thoáng mắt mà thôi. Em đã nhớ, nếu khỏi bệnh,

LA CHI-THIÊN

thì sẽ phải đi một cuộc đời khác lạ, nếu không khỏi, thì . . .

Nàng gần sa nước mắt !

— Đẳng nào thì cũng là vĩnh biệt.

Tôi cảm động đến tê tái, khi nhận thấy lòng mình nó đã vô-tình — boặc là kín đáo --- đi dần vào cõi hận. Sự tận tâm và sự chân thành của tôi, trong mấy tháng giới, tôi chỉ nhận nó một cách tự nhiên vui vẻ, không miễn cưỡng không kiêu sức, --- có ngờ đâu, có biết đâu nó lại là biến trạng của lòng yêu !

Ấy cái thứ ái tình tự nhiên và chân thật bao giờ nó cũng nhóm trong lòng một cách kín đáo bất ngờ, mà thường chính ta không nhận biết.

Ngồi lặng hồi lâu, tôi sẽ nói :

— Em đừng nói vĩnh biệt. Anh sẽ chính thức cái tình của chúng ta, bằng cách hỏi em làm vị « hôn-thê ».

Thoáng một nét vui, rồi nàng lại càng buồn.

— Càng không có thể được anh ạ. Em ho . . . Ấy là một bệnh khó chữa. Ngày sống chắc cũng không còn là bao. Nhà anh sẽ không đến hỏi nào. Ba mẹ em sẽ không dám bằng lòng nào. Mà lúc đã từ hôn rồi, sự lui tới của anh lại càng ngưng ngừng khó khăn nữa.

— Chúng ta sẽ cắt nghĩa cho nhà hiểu. Hỏi làm vị hôn-thê, chỉ là sự làm chính-thức cái lòng yêu của chúng ta, không phải để chóng đi đến ngày cưới. Đã không phải để chóng đi đến ngày cưới, tức là không phải để chóng đi đến ngày nặng bệnh.

Yêu mà mong có cái gì đến lại, ấy là thứ tình yêu tương đối. Yêu mà không kể đến sự đến lại ấy là thứ tình yêu tuyệt đối.

Em khỏi, đó là hạnh phúc của đôi ta ; em không không khỏi, việc hỏi em làm vị hôn-thê sẽ là một chút chân thành của lòng yêu tuyệt đối vậy.

--- Anh thật là bậc chính nhân quân tử.

Nàng đưa tay cho tôi hôn và tháo chiếc nhẫn này đeo sang tay tôi.

Việc hỏi nàng, cả nhà tôi cho là gàn dở. Chỉ có thầy tôi tán thành :

« Con là một người có chung thủy, rất xứng đáng làm con ta. » Rồi thầy tôi luôn luôn xuống thăm nom người con dâu chưa cưới của người.

Ba mẹ nàng rất cảm-động và yêu quý tôi bội phần...

Dẫu sao, cũng không qua được số-mệnh. Được hơn một năm nàng mất. Nàng có dặn lại tôi rằng :

« Em sẽ mang đi một nửa đời của anh, nhưng em còn muốn mang đi cả tài-hoa niên thiếu của anh. »

Tôi hiểu ý, hứa rằng :

« Sẽ trọn đời không yêu ai, và không kéo đàn cho ai nghe nữa ».

Ba mẹ nàng đón tôi về ở buồng nàng, yêu giầu chăm nom tôi như con đẻ.

Được hai năm vì thấy tôi gầy đi nhiều quá, lại hơi ho, sợ cái kỷ-niệm đau thương kia sẽ giết hại đời tôi, nên ba mẹ nàng và thầy mẹ tôi buộc tôi rời đi nơi khác.

Tôi đã đến ở cùng anh, và từ năm nay, năm nào cũng chỉ kéo đàn có một lần, canh khuya, giữa lúc nàng về.. »

Tôi chợt nhớ đến câu :

Ôm đàn ngồi tựa bóng mai

Trăm năm ghi lại cùng ai lúc này

III — Tuyệt mỹ là chí thiện

Anh nói xong, mắt mờ những lệ, đưa lên nhìn tường vôi xanh nhạt.

Chợt thấy cái guitare của tôi treo ở tường anh rất mình chú ý:

— Sao đồ đạc của anh cũng chỉ có cái đàn, và cách ăn ở hàng ngày của anh cũng giống tôi như vậy. Anh chăm lau bụi mà không chơi bao giờ, hay nó cũng mang theo một tâm sự gì đây ?

— Không có tâm sự gì cả. Tôi không chơi vì không biết chơi. Nó là di vật của thầy tôi, nên tôi yêu quý và chăm chút lau bụi thay giấy.

Cái cử chỉ của anh đã chứng nghiệm lời thầy tôi lúc sinh thời. Thầy tôi rất ưa âm nhạc, dạy tôi học, mà tôi thì rất vụng về, mó vào cứ như gọi gà, nên lâu rồi thầy tôi cũng chán không bảo nữa.

« Âm nhạc có ảnh hưởng rất lạ lùng sao con không cố học ? Nó rèn rửa gột rửa, đào tạo tính tình và tài năng của người.

Nó khai thông cái uất khí trong lá gan, nên hòa cái tính tình người, khỏi được bệnh u uất, chữa được người hung ác. Cho nên có thứ rắn độc nghe nhạc mà say mê, hiền lành, quẩn quít bên người.

Nó nhịp nhàng sự tuần hoàn trong tim ta, nên đều cái hô hấp và sự vận động, giải được sự đau thương, chữa được người vô độ. Cho nên lừa ngựa nghe nhạc mà bước đều trong trận địa.

Nó tuy nhu mà lại rất cương: Nó kích động giây thần kinh và tủy não của ta, nên kẻ nhu nhược nghe mà phấn khởi, kẻ lười biếng cảm mà tự nhiên hoạt động. Cho nên vua Thuấn chế nhạc Thiệu mà trị được thiên hạ, đức Khổng Tử học nhạc Thiệu mà ba tháng ăn quên cả vị...

Nó bằng những sợi giây hữu tình, se những đường tơ vô hình để kết chặt lòng người đồng điệu. Cho nên cổ nhân đã đặt lễ phân trật tự trên dưới trọng ngoài cho nghiêm để phòng sự loạn, sự đoạt, lại sợ vì thế mà lòng chia rẽ không thân ái chẳng, nên chế nhạc đều hòa trên dưới, phối hợp trong ngoài. »

Thầy tôi lại nói thêm rằng:

« Âm nhạc có ảnh-hưởng lạ lùng đối với người ta như vậy, nên phạm ai đã hiểu âm nhạc, đã biết chơi âm nhạc một cách thanh cao, đều là những người có thủy chung và có

tài năng cả, Đàn ông có thể là vĩ nhân, như Vua Thuấn, Khổng-Tử. Đàn bà có thể là đầu thảo vợ hiền như Triệu Ngũ-Nương trong Tỳ-Bà Kỳ).

— Tôi nghe vậy, thì cũng biết vậy, chứ tôi học mãi cũng không chơi được. Thầy tôi mất đi, cái di vật nâng niu nhất là chiếc guitar này.

Tôi vừa nói vừa đứng giậy, lấy xuống đưa anh xem — rồi nói tiếp :

— Tôi nguyện sẽ giao lại cho người vợ hiền biết thưởng thức âm nhạc về sau này.

— Thế anh đã gặp người trong mộng ấy chưa ?

— Chưa.

Tiếng « chưa » ấy vừa buông, thì ẻm gái anh đẩy cửa bước vào :

— Khuya rồi, anh về đi nghỉ. Anh thức đã ba đêm,

Nàng chợt thấy anh mình đang ôm chiếc guitar :

— Anh đưa em xem...

Rồi gian phòng yên lặng đầm ấm bỗng bật những đường tơ muôn điệu...

Tôi chợt thấy mộng mình thực hiện ngay trước mắt một cách không ngờ.

Và đã ba năm nay, ông bạn láng giềng hôm ấy đã là anh vợ của tôi . . .

PHAN-QUANG-ĐÌNH

Hưng-Yên ngày 18 tháng 10 năm Canh-Thìn

THƯA BÀ, ÔNG BÁC SĨ KHUYÊN

(Tiếp theo)

Việc trộn bột là một việc hệ trọng cũng như việc trộn sữa. Không phải bạ sữa nào, bột nào cũng mua về cho ăn được. Bột phải rất nhỏ, rất khô, bột ướt kém chất bổ. Thường bột mới làm dùng ngay vẫn hơn các bột đóng hộp vì còn sẵn các chất tươi. Nếu dùng bột đóng hộp thì mỗi ngày lại phải cho trẻ uống 1, 2 thìa nước cam nước nho; phần nhiều ta hay dùng bột mì, bột gạo song cũng có người dùng đến bột lúa mạch, bột ngô, bột khoai, bột đậu, bột hoàng tinh. Điều cốt yếu là chó có dùng bột có chọn chất bột ở quả ca-cao, chất ấy bao giờ cũng làm trẻ đi táo; bụng đầy khó tiêu. Bột arrowroot dễ tiêu nhất, bột gạo thì táo, bột lúa

mạch thì nhuận tràng.

Cách quấy bột rất dễ, làm qua một hai lần biết ngay ;

Nếu ta dùng sữa tươi thì ta đổ 200gr sữa vào 1 cái soong, cho vào đấy 2, 3 viên hay hai thìa con đường rồi đem đun cho sôi. Trong khi chờ sữa sôi ta quấy 1 thìa bột vào một ít nước nguội cho thật đều không để kết thành mảng; sữa đã sôi, ta bắc soong ra ngoài vừa đổ chỗ bột vừa quấy vừa dùng thìa đảo cho đều, rồi lại đun nhỏ lửa độ 15 20 phút cốt để bột thật chín thì mới dễ tiêu. Đun song để còn hơi ấm đổ vào bình cho ăn.

Nếu ta dùng sữa đặc thì trước nhất ta hòa 1 thìa con bột vào độ 200gr nước, đun độ 15 phút bắc ra để nguội, cho thêm vào 1, 2 thìa con sữa tùy theo trẻ

ăn ngọt hay nhạt, đem đun nhỏ lửa trong vài phút rồi để nguội đổ vào bình cho ăn.

Trẻ ăn bột vài bữa đầu mà trong người vẫn nhẹ nhàng, phân vẫn đều và vẫn tốt thì ta dần dần tăng số bột cho tới khi trẻ ăn 8, 10gr bột một bữa, mỗi thìa bột trọng lượng độ 5gr. Trẻ ăn bột bao giờ cũng lâu tiêu hơn nên bữa sữa sau phải để cách 4 giờ mới lại cho ăn.

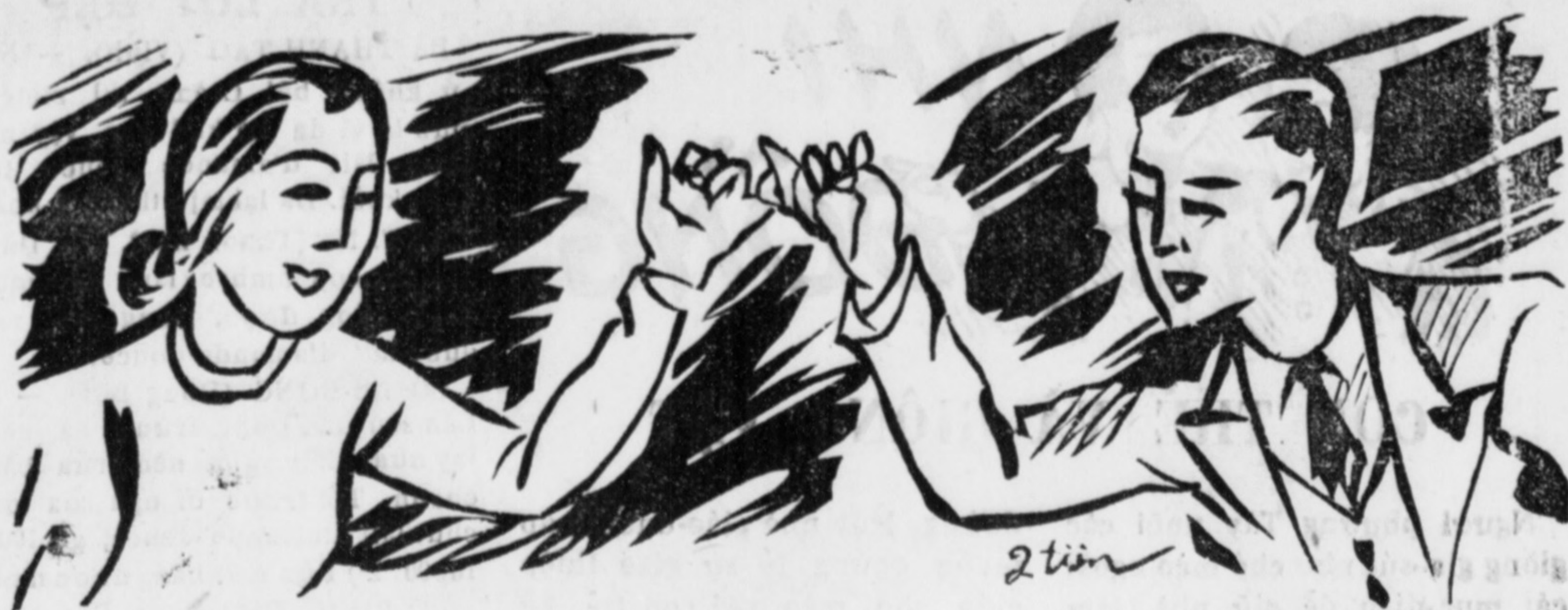
Từ 6 tháng đến 8 tháng 1 bữa bột lúc 12 giờ,

Từ 8 tháng đến 1 năm 2 bữa bột lúc 12 giờ và 18 giờ.

Trong các rau có nhiều chất đồng, chất sắt, chất muối, trẻ từ 6 tháng có thể ăn rau nhưng rau phải đun kỹ.

(Còn nữa)

Bác sĩ Mỹ

Mười điều gây hạnh phúc. ông chỉ có 6 cũng là người chồng tốt

1) Khi vợ ông ốm đau, da dẻ không được tươi đẹp như mọi ngày, ông có chan chán không?

2) Khi có việc phải cho vợ con về quê, ông ở lại một mình có quả thật ông buồn buồn không?

3) Có bao giờ ông và bà cũng có một ý nghĩ như nhau không?

4) Có khi nào ông giúp bà, trải áo « manteau » trùm bà, hoặc lấy giúp bà đôi giày không?

5) Trong ngày kỷ niệm cuộc hôn nhân của ông bà, ông có bao giờ quên không?

6) Ông có thường bảo với cụ thân sinh ra ông rằng: « nhà con kể cũng khá » không?

7) Vợ làm món ăn ngon, hoặc tự tay may được chiếc áo đẹp cho mình, cho con, ông có khen không?

8) Những lúc bà vui chị em về trẻ giờ cơm ông có mắng bà không?

9) Ông có bao giờ giận bà mà quát tháo âm ỹ cửa nhà không?

10) Đã có con rồi, ông có bao giờ đi xuất đêm không?

Mười điều gây họa. nếu có đến 6 điều gia đình đã nguy rồi

1) Hai vợ chồng đi mua bán, bà muốn sắm một thứ hàng rực rỡ, ông có bảo: « những thứ đó để cho hạng trẻ, mình đã có tuổi không nên dùng » không?

2) Khi ông định mua cho bà một vật gì, có bao giờ ông nghĩ: « mua thứ này cả hai đứa cùng dùng được » không?

3) Đi với bà gặp một vài người đàn ông trẻ đẹp ông có nói: « lũ ngựa con sáo đá » không?

4) Ông có bao giờ thở giải trước mặt bà không?

5) Ông có bao giờ giận bà suốt một đêm không?

6) Ông có hay cau có khi bà bị bệnh phải nằm không?

7) Ông có bao giờ mắng bà trước mặt mọi người không? Trước mặt đầy tớ không?

8) Lúc đưa tiền lương của ông cho bà có bao giờ ông bảo: « Chỉ có đấy. liệu liệu mà tiêu » không?

9) Có bao giờ ông đi coi chớp bóng một mình không?

10) Có bao giờ ông bóc trộm thư của bà ra xem không?

DOCTEUR HY

91, Rue Richaud - Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH

HOA - LIỀU BỆNH ĐÀN - BÀ

CON TRẺ VÀ GIÔNG VẬT

Người phương Tây nuôi các giống gia-súc như chó mèo ngoài cái mục-dịch để giữ nhà, làm cảnh, còn có cái mục-dịch để những giống ấy làm bạn với con trẻ nữa.

Thực vậy, hầu hết các gia-đình Âu-tây có con trẻ đều nuôi một hai con chó hay con mèo, nhất là mèo chó con. Vì mèo và chó con như đứa trẻ thơ, rất thích nghịch ngợm, phá phách, cũng hồn cũng rồi. Chúng lại là những đứa không biết nói tục, không biết đánh nhau, họa hoằn bị chủ, hay cô tiểu chủ bắt nạt quá, thì chỉ gầm gừ tỏ sự bất bình một chút mà thôi chó không dám làm đến vỡ đầu, sứt tai, chảy da, đổ máu tiểu chủ, như những đứa trẻ ngỗ nghịch hung tợn khác.

Ngần ấy « đức tính » của chó, mèo con đủ khiến chúng đáng là « tri kỷ » của con trẻ rồi.

Ngoài ra chúng còn chạy nhảy nhanh - nhẹn, con trẻ nô đùa với chúng, tập thêm cái nhanh nhẹn ấy cũng là một sự hay.

Song cái tốt nhất trong sự giao thiệp giữa chó mèo và con trẻ là cái lòng nhân ái mà sự giao thiệp giữa người với vật ấy có thể gây cho tính trẻ.

Nô đùa với chó mèo đứa trẻ sinh ra cảm tình với chúng, không nỡ đánh đập làm tình làm tội chúng như những đứa trẻ độc ác khác ngẫu nhiên gặp con chó hay con mèo lạ ở giữa

đường. Một nhà giáo-dục Pháp muốn chứng tỏ sự giao thiệp giữa chó mèo với con trẻ, kể rằng : một đứa trẻ rất hung dữ gặp con chó nó đánh con chó, gặp con mèo nó đánh con mèo, gặp kẻ đối khó, nó cũng lấy đá mà ném. Bố mẹ nó bắt buộc phải đem gửi trong một hội Dục-Anh ở đó, người ta bèn thí nghiệm cho một con chó, và một con mèo con làm bạn với nó. Thoạt đầu thằng bé ghét cay ghét đắng hai con vật và cứ thừa dịp người giám thị quay đi là nó kéo đuôi hay cắn chỉ mèo, chó. Nhưng hai con vật bé con vẫn nỡ nả, nghịch ngợm. Dần dần những sự ngộ nghĩnh của hai con vật bé làm cho đứa trẻ mến thích rồi từ đó chúng trở nên ba bạn rất thân. Tính đứa trẻ dịu hiền ra, không đánh đập các mèo chó khác nữa và gặp kẻ nghèo khó nó cũng giúp đỡ ân cần.

Một sự thí nghiệm ấy đủ để các bậc cha mẹ nhận rõ sự nuôi gia súc làm bạn với con trẻ ích lợi lợi cho tâm tính chúng thế nào.

Giờ chúng ta chỉ cốt làm sao giữ cho những giống vật ấy được sạch sẽ để khỏi làm mất vệ-sinh của trẻ, và nên nhớ một điều là trẻ từ năm sáu tuổi đã biết tự vệ hãy cho chơi với chó mèo.

MÁ EM

TRẢ LỜI ĐẸP

BÀ THANH TAO (Vinh). — Nếu cứ không bôi Crème thì mặt cô mụn là vì da bà khô quá, vậy nên dùng lait d'amande source tức khác khỏi. Da lại mịn thêm là khác.

BÀ T. N. (Thanh hóa). — Dùng lait de concombre làm démaquillant cũng được, song tối nên dùng lait d'amande douce.

CÔ LÊ-HỒNG (Đồng hời). — 1.) Lăn sau đừng nặn trứng cá bằng tay nữa. Bây giờ nên rửa bằng chanh. Tối trước đi ngủ xoa một chút lait d'amande douce; giá 100gr 10p00. 2.) Rửa mắt bằng nước muối.

CÔ BÌNH (Dalat). — Cao thêm 5cm nữa tại đẹp. Ngực giá được 78cm tại vừa. 2.) Ăn uống có điều độ. 3.) Máu xấu uống thuốc thanh huyết. Kinh nguyệt có đều không? 4.) Rửa mặt bằng eau oxygénée rất tốt. 5.) Còn con gai không nên nghiền trẻ đặc. 6.) Tuổi nào cũng có thể dùng lait de concombre. 7.) Nên dùng lait d'amande douce 8.) Cách dùng lait đã cũ trong lá thư gửi kèm vào chai lait gửi cho cô.

CÔ HOÀNG (Hanoi). — Chỉ có Ammoniaque rửa bàn chải rất sạch, Bỏ 1 thìa ammonimaque vào trong 1 lít nước rồi dùng nước ấy mà rửa. Chỉ nhúng lông, chớ nhúng cán. CÔ HUỖNH (Huế). — Dùng thuốc này bôi lông mày, lông sẽ dài mượt, sần

Péto vaseline 40gr

Nitrate pilocarpine 0gr10

Essence Winter green xxx gouttes

CÔ PHƯƠNG (Nam-Định). — Hết cả prodnits Tho Radia rồi, Nên dùng lait d'amande douce. Ma hồng và môi đánh phớt hồng thì mới đẹp. Nếu người khỏe dùng douche nước lạnh tốt. Có thể mua dùm cô

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM,

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng dậu)

Tel: 1390

TRỜI LẠNH CỨNG NGƯỜI

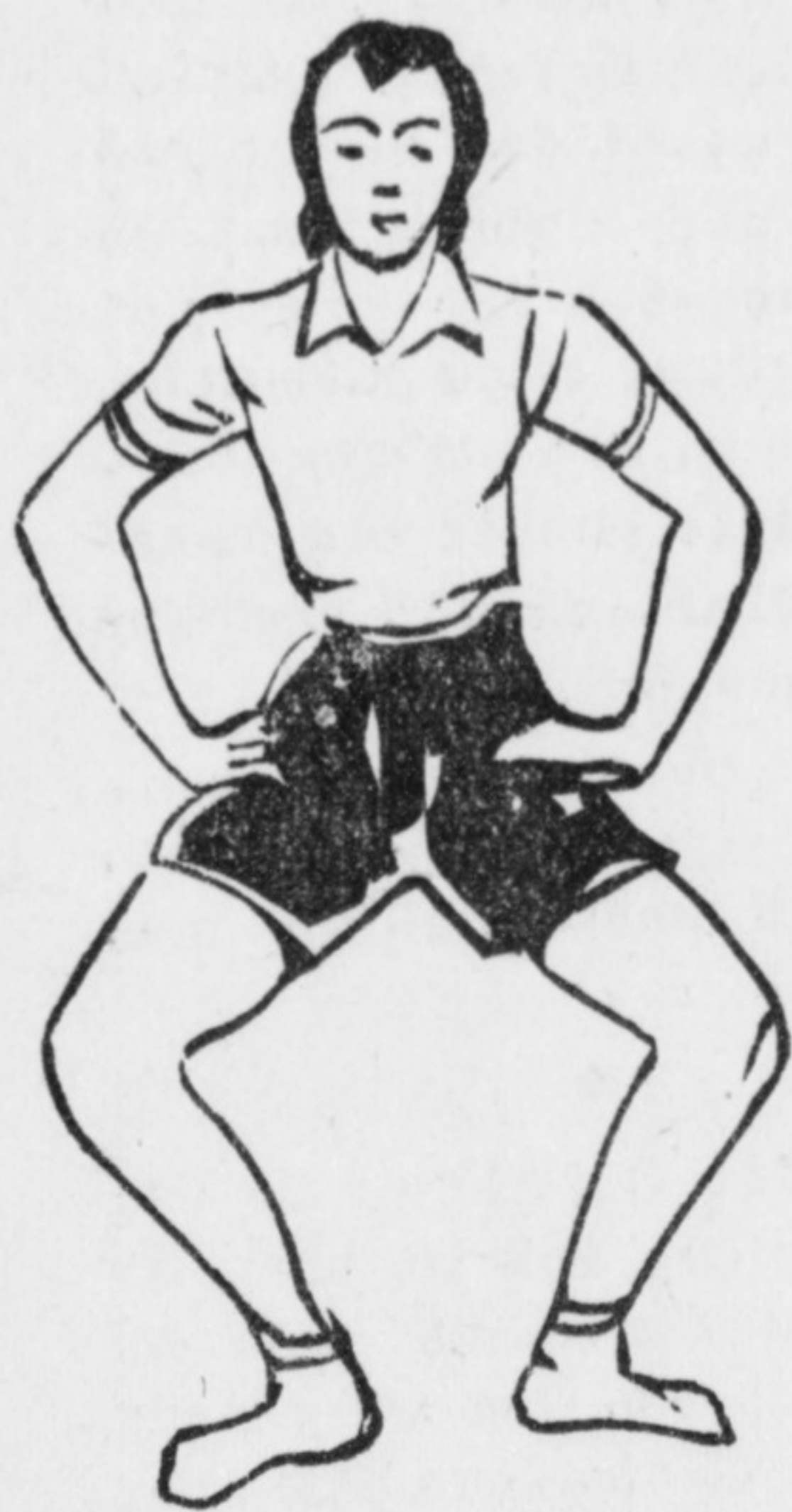
Trời lạnh làm mình lười không muốn vận động, thành thử những giáng đi đứng của chị em cũng phải chịu ảnh hưởng rất nhiều. Bác-sỹ Robert nhận xét rằng cứ về mùa đông thì phụ nữ mất cả

HÌNH 1

yếu điệu, chẳng vì bận nhiều quần áo mà chính vì thân thể thiếu những phương pháp tập luyện

người trở nên cứng nhắc. Bác sỹ đã thí nghiệm thấy 4 cách tập dưới đây có kết quả mỹ mãn. Chúng tôi xin dịch để hiến chị em.

HÌNH 3

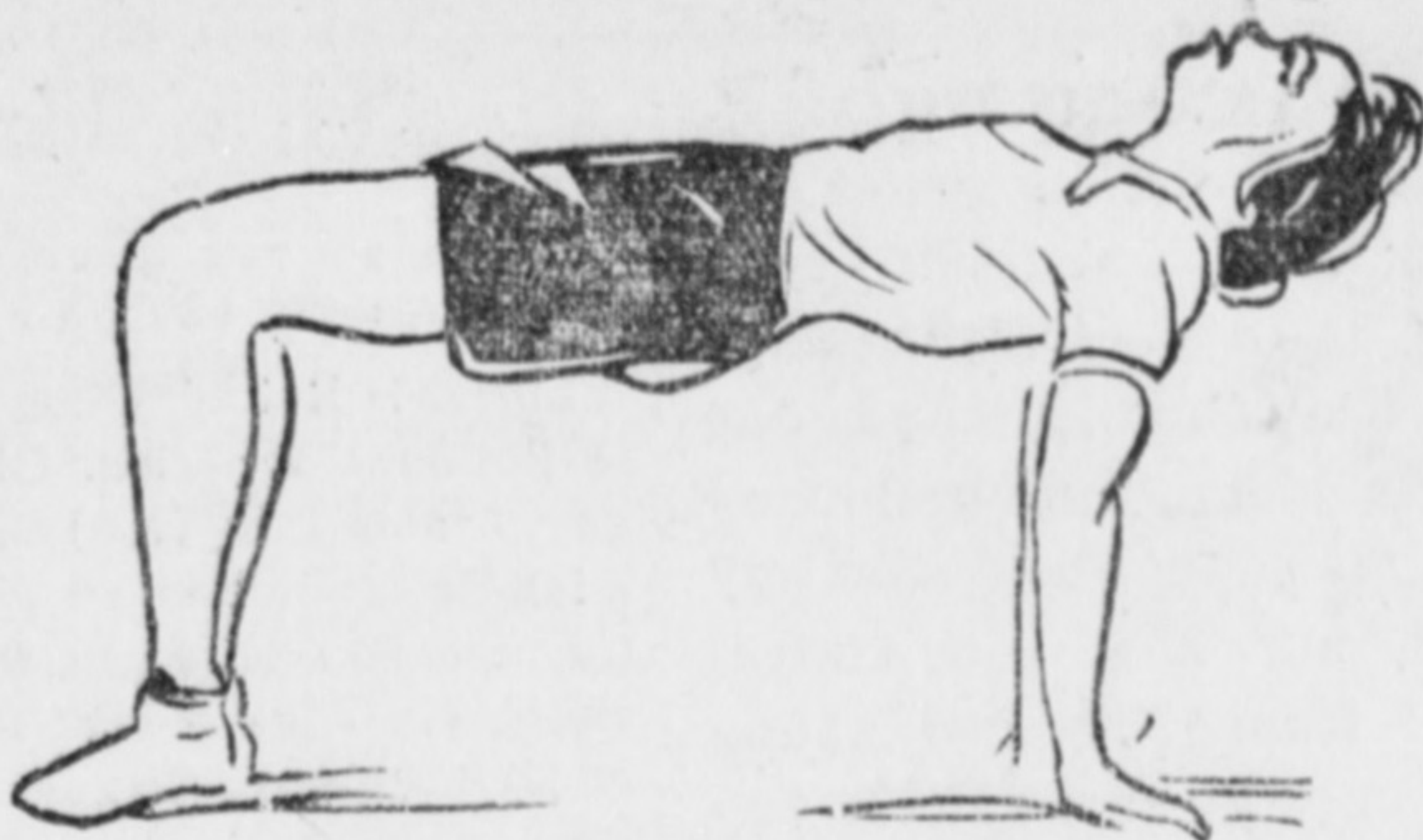
1.) ĐI BỐN CHÂN SẤP
Nghĩa là đi bằng cả 2 chân hai tay trong 15 phút, cứ đưa tay trái thì chân trái cũng đưa. Với chân cũng thế. Đầu cần ngẩng để khỏi chóng mặt.

2.) ĐI BỐN CHÂN NGŨA. Cách này cũng tương tự như cách trên song dáng lễ thì bụng trở xuống, dáng

này bụng ngửa lên. Lối này cũng đi như ổi trên, nhưng khi khó. Tập mỗi ngày 15 phút. Hai lối này làm cho mình dẻo.

HÌNH 4

HÌNH 2

3.) ĐỪNG TẮN. — Hai bàn chân để thật ngang, chống hai tay vào chỗ trên đùi, sấp chân ra chừng 30 phân, đầu thẳng, lưng ngay, đồ ng thời từ từ hạ chân xuống càng xuống nhiều càng hay rồi lại từ từ đứng lên. Làm 60 lần. Lối này làm cho thân trở nên dẻo.

4.) HÌNH CHÉO GÓC. Lối này cốt làm cho bụng thon. Nằm ngửa, chân tay ruỗi, rồi từ từ ngóc mình gậy, dơ một chân lên, dơ chân trái thì ruỗi tay trái, dơ chân phải thì ruỗi tay phải, bao giờ tay cũng có thể đụng được vào cổ chân. Làm 30 lần.

ba ông một bà

(Tiếp theo trang 2)

ngoa ngoắt bịa ngay ra làm trăm làm nghìn rồi nằng nặc đòi giá mình kén chọn lấy. Họ làm theo ý muốn họ nghĩa là theo những sự bông-bột trong nhất thời. Họ không còn cho hôn nhân có vẻ thiêng liêng, cái vẻ tôn giáo của nó nữa. Họ quên rằng hôn nhân với đàn bà là một sự che chở nương cậy, với đàn ông là một sự khuyên can, giúp giáp. Và cái tiêu gia đình ấy cố nhiên không phải là chỉ dựng trong hôm sớm để thỏa một dục vọng, một ao ước.

Cho nên muốn trả cho hôn nhân cái tính cách thường của nó, đem cho hôn nhân cái nghĩa mật thiết bền vĩ của nó thì ta cần phải trả cái quyền xếp đặt gả bán cho cha; anh ta, là những người giàu kinh nghiệm, những người đứng ngoài hay sốt ắng lo cho hạnh phúc của ta, bản khoán cho tương lai của ta.

— Thế những gia-đình đầy rẫy hạnh-phúc của các cuộc tự do kết hôn?

Ai hỏi ta thế, ta bảo: « Chỉ là một sự bất thường. »

Theo Henry Bordeaux
T. thuật

Tiểu công nghệ

(Tiếp theo trang nhất)

ta một thứ phần, thiết tưởng chúng ta nên khuyến-khích lắm! Khuyến khích đây không phải là nhân nhượng chịu hy sinh mà dùng một thứ mỹ phẩm nội hóa còn khuyết điểm! Không đời nào chúng ta lại chịu hy-sinh cái sắc đẹp của chúng ta! Nhưng chỉ mong khi dùng phần Tuyết Phiến, các bạn cứ vô tư mà so sánh nó với các thứ phần ngoại quốc đừng để huyền hoặc bởi sự yên trí rằng chỉ có của người làm mới tốt!

Chính bởi sự yên trí đó nên có lắm nhà công nghệ Việt-Nam sáng-chế được rất nhiều phẩm vật tốt mà vẫn phải nêu tên là của ngoại quốc! Đ. B.

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được:

(1) Cuốn *Phụ nữ thể thao* của bạn Đào-phi-Phụng cuốn sách này bla in màu, khổ rộng, ở trong có các phương pháp tập luyện cho thân thể trở nên khỏe mạnh đẹp đẽ. Tất cả các bạn gái chúng ta ai cũng nên có một cuốn.

2.) Cuốn *Témognages*, viết bằng pháp văn, rất hay tất cả thanh niên nên mua.

Xin giới-thiệu cùng bạn đọc.

T. B. Đ. B.

Thư Tín

Đã nhận được mandat của quý vị kê dưới đây vậy xin cảm tạ.

Librairie Hội-ký (Nam Định) M. le Résident Supérieur (Huế) Kiosque T. Anh-Tao (Vinh) ông Nguyễn minh-Trí (Cầntho) cô Đức-Hạnh (Bến tre) Bà Nguyễn bá Đạm (Prey-veng) cô Tuy Niệm (Đồng Kê) cô Minh Phương (Pakha) cô Phạm-thị Lộc (Nam Định) cô Nữ (Phủ-Lý) bà Hà hữu-Điền (Cà-Màu) bà Trịnh-văn Ngẩn (Vinh) cô Vương-Lan (Dalat) M. le Résident, cô Trúc-Như và ông Đào đình-Kuê (Thanh Hóa) ông Trần-xuân Bảo (Tuy-Hòa) Librairie Hương Giang và ông Nguyễn xuân Quế (Huế) M. le Résident (Quảng-trị) ông Lương-Vân (Lai - Châu) Résidence Supérieure de l'Annam (Huế) bà Trần-hòa-Bích (Tam - Quan) cô Kim Liên (Saigon) bà Bửu Liêm (Faifoo) cô Mỹ Thuật (Quảng-Ngãi) ông Trần-văn-Lộc (Tràviob) ông Võ đình-Dần (Chợ - Lớn) ông Đỗ - văn - Nhân (Xiêng-Khouang) ông Phan-Kiên (Dalat) cô Anh-Thu (Thanhóa) ông Nam - Tân (Haiphong) Librairie Trương - Xuân (Phanthiết) ông Quang-Anh (Sadec) ông Nguyễn văn-Nhiều (Cầntho) cô Hiệp-Hòa (Huế) Librairie Hồ Chư (Quảng-Ngãi)

Cô TRÚC-NHƯ (Thanh-Hóa) Báo từ số 1 đến 73 hết.

Cô ĐÀO-THI-LÝ (Bắc-Ninh) hạn báo của cô đến 5 12-42 mới hết, đã cho gửi số 135 rồi, lệ mua báo phải trả tiền trước, mọi thư từ xin cứ đề cho Mme Directrice du Tuần Báo Đàn Bà 76 Rue Wiélé Hanoi.

Bà PHẠM-THỊ-THẠNH (Blao). — Cuốn sách đó xuất bản xong hết rồi. Khi nào có chúng tôi sẽ viết thư bà rõ.

Ông NGUYỄN-VĂN-CUNG (Vinh-Yên) Người cổ động được hưởng 20% phí tổn thư từ mandat nhà báo chịu.

CHUYÊN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

muốn lời sự phao vu của một cô chị ra ánh sáng, hai sự đó không thể nào đi đôi được với nhau. Cô làm vỡ lở chuyện phao vu tức là cô làm cho người chị cô thành kẻ thù của cô. Vả lại vạch áo cho người xem lưng, cũng không hay hơn gì. Hãy bỏ qua sự phao vu và đừng nghĩ gì đến cuộc hôn-nhân giang giở đó. Hãy lợi dụng cái thời gian mình còn được ở lại nhà mà cố gây lấy tình hoa hảo thân mến với chị em. Cứ kể ra một gia đình có tới tám người đàn bà lúc nào cũng ghen ghét tị hiềm nhau thì khó mà « thuyết » cho có sự hòa hảo được nhưng cô cứ kiên nhẫn, cô đã đi học, hẳn đã học thuộc lòng bài ca kể chuyện ông Mạnh-Tử có câu kết rằng: « Cho hay hiểu cảm nên từ ... »

Mình cứ từ từ, cứ chỉ thành rồi cũng có một ngày những người quanh mình phải cảm-hóa theo mình.

CÔ LỆ MAI Qui-Nhơn: Có nên hỏi ý kiến ông anh cô. Ông ấy quen nhiều bạn thanh niên tất hiểu tâm-tính nọ. Ông xứng đáng làm người cố vấn cho cô trong sự chọn người yêu hơn là tôi.

Nếu chưa hiểu Ái Tình là gì thì không nên yêu vội. Mười bảy tuổi chưa phải là cái tuổi biết yêu đâu.

Tờ báo của chúng tôi không có người đề chỉ rõ cho có cách làm thế nào cho người cô thâm yên lòng cô cả.

CÔ L. K. — Cô đang còn thanh xuân can gì phải làm cái việc rẽ duyên vợ chồng người ta để lấy chồng thừa. Đừng giao thiệp với người đó nữa. Thế gian chưa hết đàn ông mà!

T. L.

HÃY TÌM TRONG QUYỀN

THI - NHAN VIỆT - NAM

(1932-1941)

HOÀI-THÀNH và HOÀI-CHÂN (soạn)

— Những bài thơ hay trong mười năm nay,
— Những điều cần biết về phong-trào thơ mới và các nhà thơ mới, (có ảnh và tiểu-sử các nhà thi-sĩ).

400 trang, 36 bức ảnh, giá 3\$00

Hỏi các hàng sách hay viết thư cho:

Ô. Nguyễn - đức - Phiên Boite postale 34 Huế

Bồi-Nguyên Tiết - Trùng

Di nọc bệnh phong tình
đàn bà thì sinh bệnh khí
hư, kinh - nguyệt không
điều, chậm đường sinh-
dục, thân thể cứ mỗi
ngày cứ gầy yếu mãi đi,
đàn ông thì sinh bệnh
thận hư di mộng tinh,
kém trí nhớ, tinh thần
mỏi mệt...

Muốn chữa khỏi chỉ
nên dùng « BỒI NGUYÊN
TIẾT TRÙNG » của nhà
thuốc THƯỢNG ĐỨC, thì
được tiết nọc hẳn, mà
chóng lại đường sinh-dục.
Giá 1\$50 một hộp, 8\$ sáu
hộp. Nhẹ 1, 2 hộp, nặng
5, 6 hộp là cùng, Dùng
hết 2 hộp thì đã lên cân
và khỏe người.

THƯỢNG ĐỨC

15 Mission (Nhà chung)
Téléphone : 1620. Hanoi

Có trường dạy thuốc
không lấy tiền

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất
đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên
giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để
biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT **NGỌC - DUNG**
SỐ 32, NÉGRER - HADONG (Trước chỗ xe điện đỏ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua
hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

MÙA CƯỚI ĐÃ TỚI

Các bạn gái còn đợi gì không đến

LONG-HUNG

11 Rue Coton Hanoi

mà trọn những đôi GIẤY KINH kiểu tối tân làm tăng vẻ yêu
kiều của các bạn. Nhà Long-Hung có riêng xưởng may chế những
thứ giấy đó ở Huế nên chỉ có GIẤY KINH LONG-HUNG
là VỪA ĐẸP, VỪA BỀN

LONG HUNG

lại bán cả mũ feutre, cravate thượng hảo hạng
với một giá rẽ đặc biệt

Các bạn trai tới mua mau kéo hết

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã làm sôi nổi
nghề y với phương thuốc chữa ho lao ho ra máu của cụ

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Văn - Hào đem
phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh
sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là
một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra
máu, đờm nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả. Thuốc có hai thứ : 5p00
và 3p50. Ở xa mua trước gửi mandat cho :

M. Trịnh-văn Hào (Directeur Ecole Villa)

110, Rue Vaesaigne Tân đình - Saigon

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xỏ mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.

Chỉ có một thứ thuốc :

THUỐC YÊN

của hiệu Đại-Quang là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay
Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên
kia. Vậy ai cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNG NGANG — HANOI

THUỐC
HỒ
CON CHIM

Gia truyền thần dược

HO ĐOM
HO GIỎ
HO KHAI
HO GÀ

Người lớn, trẻ - con ho
cổ đờm nhiều chỉ ngậm
một lúc thấy long đờm
giễn chịu hoặc khỏi ngay
Bao to uống 4. bộp : 0:30
Bao bé uống 2 bộp : 0:15

Hỏi ở các nhà ĐẠI LÝ
PHÒNG TỊCH CON CHIM
Khắp Trung, Nam, Bắc-Kỳ

CERTIFICAT CỦA CÁC BÀ ĐỒ CÓ BẢNG TỐT NGHIỆP Ở HANOI VÀ HAIPHONG KỶ

Chúng tôi công nhận thứ « RUỘU CHỒI HOA KỶ » dùng để soa
cho các bà khi sinh nở cực kỳ hay, xưa nay chưa từng có thứ dầu
thứ thuốc nào sách kịp, lại công nhận thứ PHẤN soa rôm « CON GÀ »
khi tắm xong, chấm vừa trắng vừa lặn rôm khỏi ngứa lại thơm nhiều.
Chúng tôi kính nghiệm là tốt nên ký dưới này để các bà khi
lâm sản dùng thử mới biết kiến hiệu thực.

12 Bà Chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI kỷ

Bà Nguyễn-thị-Vinh Bà Nguyễn-thị-Đắc Bà Lê-thị-Tiến Bà-
Nguyễn-kim-Minh Bà Lương-thị-Khang Bà Ngô-thị-Nhung Bà
Nguyễn-thị-Đoàn Bà Ngô-thị-Dinh Bà Đỗ-thị-Liên Bà Trương-bà
Thanh Bà Nguyễn-thị-Lan Bà Nguyễn-thị-Nguyên.

10 Bà Chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HAIPHONG kỷ :

Bà Joséphine Bà Trương kỷ-Tiến Bà Louise-Tân Bà Phạm-thị
Lan Bà Lê-thị-Bà Bà Nguyễn-thị-Vinh Bà Lê-thị-Ngân Bà Lê-thị-Nga
Bà Nguyễn-thị-Phượng Bà Nguyễn-thị-Thừa.

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG-
KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người
lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy.
Thứ nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng
bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng Bồ Hanoi
hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được
manh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người
lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng
đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

Nhan sắc chị
đã tàn tạ rồi đó!

Hãy nghe em má
uống

Cửu Long Hoàn
Đi!

1 viên Cửu long - hoàn bằng 10 thang thuốc bổ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lèo Bắc Trung-Kỳ * Etablissements VAN-HOÀ. N° 8 Hàng Ngang. HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp dần sẽ thấy sống dậy tấm
tinh xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau.

Imp. Lê-Cường, 75 Rue des Paniers Hanoi

Le Gérante : Lưu-thị-Yến dité Thuý-A
M. M. M.